

Rose

หมอกควัน วันที่ ๑ เล่มที่ ๑

พิมพ์ครั้งที่ 1

สามหนังสือสองหน้า เขียน
Kanapy วา

Rose

หมอครับวันนี้ผมก็ป่วย

สามหนึ่งสองหนึ่ง
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมอครบวันนี้ผมก็ป่วย 1

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขุ่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8388-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อนุชัย วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขชิงค์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มณีสมนตรี • บรรณาธิการ ศิริวิไลสร สิมณี
บรรณาธิการต้นฉบับ สาระฤทธิ์ นิมตลง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ้น
ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลิ่นแต่ • ออกแบบรูปเล่ม กุณทีรา บงแก้ว, สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

หมอครับวันนี้ผมก็ป่วย เป็นจักรวาลเดียวกับ ถ้างานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ ร้อยเรียงจากปลายปากกาของนักเขียนมากความสามารถ ‘สามหนึ่งสองหนึ่ง’

หากใครชอบนิยายเซตติ้งแฟนตาซีป่าหิมพานต์และมีเรื่องราวให้ลุ้นระทึก รับรองว่านิยายที่ท่านถืออยู่นี้ตอบโจทย์อย่างยิ่ง

‘กูล’ ผู้ดูแลความเรียบร้อยทั่วไปของป่าหิมพานต์ได้มอบความช่วยเหลือแก่ ‘ฟิงคุณ’ อมนุษย์จากเผ่านกไฟลินพนา เขาเป็นหมอยาที่ลึมวิชาปรุงยาไปจนหมด ทั้งยังป่วยเป็นโรคประหลาดที่รักษามานานถึงสามปีก็ไม่หาย ไม่คิดเลยว่าโรคประหลาดที่เขาเผชิญจะพัวพันกับปัญหาที่หยั่งรากลึกในป่าหิมพานต์ โชคดีที่ฟิงคุณไม่ได้ฝ่าฟันเรื่องราวเหล่านี้เพียงลำพัง

นิยายเล่มนี้คือการเดินทางข้ามประตุมิติจากโลกมนุษย์ไปสู่ดินแดนป่าหิมพานต์อันกว้างใหญ่สุดพิศวง ซึ่งเต็มไปด้วยปริศนาชวนสงสัยมากมาย ขอเชิญทุกท่านลองเข้ามาท่องโลกป่าหิมพานต์ไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะคุณนักร้อง

ยินดีที่ได้รู้จักคุณนักร้องค่ะ ขอขอบคุณมาก ๆ นะคะที่หยิบหนังสือ นิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน สำหรับนักร้องที่ติดตามกันมาอย่างยาวนานนี้เป็น นิยายเรื่องที่หกของสามแล้วค่ะ ไม่น่าเชื่อเลยล่ะว่าสามจะเขียนนิยายมา หกเรื่องแล้ว คงจะไม่มีวันนี้ถ้าไม่ได้รับกำลังใจที่น่ารักและอบอุ่นจากนักร้อง อยู่เสมอ นักร้องทุกคนเป็นแรงผลักดันที่สำคัญมากเลยล่ะ นิยายของสาม จะไม่มีทางสมบูรณ์ได้เลยถ้าขาดนักร้องไป

ขอบคุณที่มงานทุกฝ่ายจากสำนักพิมพ์โรสมาก ๆ ค่ะที่ให้โอกาสและ ทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเล่มที่สวยงาม

นิยายเรื่อง ‘หอมครบวันนี้ผมก็ป่วย’ #ยาหอมพิงหวานมาก สาม ได้รับแรงบันดาลใจมาจากตอนหาข้อมูลทำนิยายเรื่อง ‘ถ้างานคุณยุ่งให้ผม ดูแลคุณนะ’ #แฟนผมงานยุ่งค่ะ แต่ในตอนนั้นสามรู้สึกว่ายังไม่มีข้อมูล และความสามารถมากพอที่จะเขียนเรื่องนี้ จึงได้ทำการหาข้อมูลเพิ่มเติม จนในที่สุดก็สามารถเขียนเรื่องนี้ออกมาได้ค่ะ สามได้หยิบเอาข้อมูลเกี่ยวกับการแพทย์แผนไทยรวมทั้งเรื่องราวในป่าหิมพานต์มาตีความใหม่ ร้อยเรียง เป็นเรื่องราวที่ดูแฟนตาซีมากขึ้นและเข้ากับยุคสมัยในปัจจุบัน สามหวัง เป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถทำให้นักร้องเพลิดเพลินและสนุกสนานไปกับกุล พิงคุณ และแก๊งป่าหิมพานต์ได้ค่ะ

ถ้าในระยะเวลาที่นิยายเรื่องนี้ติดอยู่ในใจและพยายามหาข้อมูลเพื่อที่จะเขียนมันออกมารวมถึงช่วงเวลาที่เขียนนิยายเรื่องนี้น่าจะใช้เวลาประมาณ สามปีค่ะ สารภาพตามตรงว่าสามเองก็ไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถเขียน นิยายเรื่องนี้ออกมาได้ค่ะ ตอนที่เขียนนิยายเรื่องจบมีทั้งความรู้สึกใจหาย เหมือนกับว่ากำลังฝันอยู่ และยินดีที่ได้ส่งตัวละครที่แสนรักถึงฝั่งค่ะ

สามคิดว่าในนิยายยังมีจุดบกพร่องและทำได้ไม่ดีพอ แต่ขอบคุณ นักร้องมากจริง ๆ ค่ะที่คอยให้โอกาสสามได้พัฒนาตัวเองอยู่เสมอ

สามหวังว่าจะได้มีโอกาสเขียนนิยายให้นักอ่านได้อ่านอีกค่ะ
รักพวกคุณมาก ๆ

สามหนึ่งสองหนึ่ง

ศรีอยุธยา

บทที่ 1

พินิจ

เปิดฝนโปรยปราย ลงมาจากฟากฟ้าสีเทาหม่น ท้องฟ้าร้องคำราม
เลื่อนลื่นก่อนตวัดเส้นแสงสีเงินแปลบปลาบไปตามก้อนเมฆ กระเบื้องบน
หลังคาโบสถ์เก่าที่ตั้งอยู่กลางป่าลึกสิ้นไหว และเลื่อนตกจากรอยทะเลปูน
หลังคาลงมากระแทกกับพื้นโบสถ์ก่อนแตกเป็นเสียง ๆ จนเศษกระเบื้องทำให้
แอง่น้ำรอบ ๆ แตกกระจาย บนผนังด้านหนึ่งของโบสถ์ที่ยังคงอยู่ในสภาพ
สมบูรณ์ปรากฏภาพเขียนสีโบราณเต็มผนัง

ทันใดนั้นส่วนหน้ารองเท้าหนังหุ้มสันของใครบางคนก็ไพล่ออกมาจาก
ภาพเขียนสีโบราณ ก่อนเหยียบลงแอง่น้ำบนพื้นโบสถ์

น้ำแตกกระจายเป็นวงกว้างตามน้ำหนักของผีเท้า

ชายรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งค่อย ๆ เดินออกมาจากภาพเขียนสีโบราณ
ท่าทางของเขาราวกับกำลังก้าวข้ามประตูกรรมดาบหนึ่ง เรือนผมสีดำเงาม
ถูกตัดสั้น กรอบหน้าคมชัด สันจมูกโด่ง เบ้าตาลึกลับกับโหนกคิ้วสง่า ดูทั้ง
กล้าหาญและซุกซน ผิวขาวของเขาถูกแดดเผาจนคล้ำเข้ม

ชายคนนี้ก็ก้มลงมองหาบริเวณพื้นที่เปียกน้อยที่สุด พลางปลดกระเป่า
เป้แบ็กแพ็คขนาดหกสิบลิตรลงวางบนพื้น เขาหยิบเสื้อกันฝนออกมาใส่ ทั้งยัง
เอาผ้าคลุมกันฝนมาห่อกระเป่าเป้แล้วยกขึ้นสะพายบ่า ก่อนเดินฝ่าม่านฝน
ตรงไปยังทิศทางหนึ่งที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี

เขาเดินไปได้ราวยี่สิบนาทีก็เหยียบขึ้นบันไดหน้าบ้านไม้หลังใหญ่
หลังหนึ่งดังเอี๊ยด แล้วหยุดยืนอยู่หน้าประตู เหนือกรอบประตูมีรูปสลัก

เกียรติมุข ซึ่งเป็นใบหน้าดูร้ายของสิงห์กำลังอัปาทที่มีเพียงริมฝีปากและ
เขี้ยวด้านบน ก่อนที่เสียงเครื่องขริมจะดังลุดออกจากกริมฝีปากเพียงครึ่งบน

“ยินดีต้อนรับกลับบ้าน คุณกุล”

เจ้าของชื่อ ‘กุล’ ถามเกียรติมุขเหนือกรอบประตูกลับ “ที่ป่าหิมพานต์
ฝนตกมากี่วันแล้ว”

“ตั้งแต่คุณกุลไปงานแต่งงานเพื่อนที่โลกมนุษย์ จนถึงวันนี้ฝนก็ยัง
ไม่หยุดตก”

กุลขมวดคิ้วพลางก้มลงนับนิ้ว

ฝนตกมาแล้วสามวัน

“ขอบคุณครับ” กุลโค้งศีรษะให้เกียรติมุข เขาปลดกระเป่าเป่าวางลง
บนพื้น ก่อนจะถอดเสื้อกันฝนและรองเท้าไว้ด้านนอก แล้วเปิดประตูบ้าน
เข้าไป

ไฟบนเพดานเปิดสว่าง กระเป่าเป่าถูกนำไปวางบนม้านั่งข้างประตูบ้าน
กุลรูดซิปกระเป่าเป่าหยิบกล่องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าออกมาวางข้างๆ แล้วค่อยๆ
เปิดฝากล่องด้านยาวอย่างระมัดระวัง เสียงเล็ก ๆ ที่แยกไม่ออกกว่าเป็นผู้ชาย
หรือผู้หญิงดังออกมาจากกล่อง

“ตั้งแต่นายถอดเกียรติมุขบนประตูลงมาช่อมวันนั้น เกียรติมุขก็
พุดเก่งขึ้นนะ!”

กุลค่อยๆ หยิบต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงที่มีกระเปาะอ้วนกลมใบเดียว
ในกระถางเล็ก ๆ ออกมาวางข้างกระเป่าเป่า กระเปาะอ้วนกลมบิดไปมาคล้าย
คนยัดเส้นยัดสาย ฝาปิดด้านบนกระเปาะขยับขึ้นลงพร้อมส่งเสียงอีกครั้ง

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น ฝนตกติดกันสามวันในป่าหิมพานต์ออกจะเป็น
เรื่องปกติ”

กุลมองต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงพุดได้ด้วยใบหน้าหนึ่งสงบ “ไม่รู้สิ ผม
แค่...” เขาเหลือบสายตามองหน้าต่างบานที่อยู่ใกล้ที่สุด “สังหรณ์ใจไม่ค่อยดี”

กระเปาะอ้วนกลมที่กำลังอស់วันกันขึ้นพลันชะงัก “พุดแบบนี้ อย่าบอก
นะว่าจะออกไปดูรอบ ๆ นะ!”

กุลพยักหน้าพลางถือต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงไปวางไว้บนตู้ริมหน้าต่าง

ก่อนจะเริ่มเรื่องของออกจากระเป่าเป่

“นายต้องรู้จักปล่อยวางบ้างนะ...” ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงเริ่มบ่น “ต่อให้นายมีหน้าที่ดูแลป่าหิมพานต์ แต่นายก็เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ป่าหิมพานต์กว้างใหญ่ ทั้งยังลึกลับซับซ้อน หนังสือแต่ละเล่มบนโลกมนุษย์ ยังเขียนถึงป่าผืนนี้ไม่เหมือนกัน นายไม่มีทางช่วยทุกสิ่งทุกอย่างในป่าได้หมด หรือกนะกุล”

กุกองกักรชะพลางหยิบถุงขนมเยลลี่ที่ซื้อมาจากโลกมนุษย์หลายสิบถุงในกระเป่าเป่ขึ้นมาวางกองบนโต๊ะกินข้าว ทำทางของเขาดูเหมือนจะเชื่อฟัง แต่ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงรู้ว่าคนตรงหน้าไม่ฟัง คนคนนี้คือตาโส มาตั้งแต่เด็กแล้ว ลิบนาที่ต่อมาถูกลึเปลี่ยนมาอยู่ในชุดพร้อมลุยฝน มือข้างหนึ่งถือกระเป่าทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่มีลักษณะคล้ายกระเป่าส่งอาหาร ชายหนุ่มหันมาจิกยิ้มยั่ววนให้ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงก่อนจะเดินออกจากบ้าน เขาผิวปากเบา ๆ เสียงผิวปากถูกลบด้วยเสียงฟ้าร้องคำราม หว่ากุกกลับยืนเท้าแขนกับระเบียง ยืนหน้าไปรับเม็ดฝนอย่างใจเย็น ไม่กัหน้าที่ต่อมาอะไรบางอย่างก็พุ่งทะลุชั้นเมฆดำเคลื่อนตรงมายังบ้านไม้จันทรงตาสีเข้มของกุก สาดประกาย มุมปากกุกยิ้มแล้วก้าวลงบันไดหน้าบ้าน เมื่อก้าวถึงขั้นสุดท้าย ม้างามลำตัวสีขาวดูขยับเมฆปีกสีเขียวมรกตก็ร่อนลงตรงหน้าอย่างมั่นคง

ตรงคปากษิณ

กุกยื่นมือไปลูบลำคอของม้า กระพรวนสีทองที่คอของมันส่องประกายวิบวับ เขาเตรียมจะดึงแว่นกันลมที่คาดอยู่บนศีรษะลงมาสวมแต่กลับชะงัก เมื่อสังเกตเห็นว่าภายใต้ตำนานฝนมีบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่บนท้องฟ้า และกำลังพุ่งตรงมาทางเขา

กุกเลื่อนสายตามาสับกับดวงตาสีดำกลมโตของตรงคปากษิณ แล้วพยักพืดหน้าไปทางด้านข้าง “หลบไปก่อน”

ตรงคปากษิณหุบปีกแนบลำตัว ก่อนจะเดินไปหลบอยู่ใต้กันสาดด้านข้างของบ้าน ไม่กัหน้าที่ต่อมา อะไรบางอย่างก็พุ่งตรงมากระแทกราวระเบียงไม้หักดังโครม

กุกแต่ขยับถอยหลังหลบไม่กัก้าว ทำทางของเขาปราศจากความ

หวาดกลัวแล้วหรีตาลง ก่อนจะพบว่าสิ่งที่พุ่งลงมาชนราวระเบียงคือสัตว์
ประหลาดตัวหนึ่ง มีลักษณะคล้ายครุฑ แต่สูงแค่ประมาณเอวของเขา
รูปร่างท่วมกลม ใบหน้าเหมือนนกอินทรี ปีกใหญ่กางออกสะบัดเศษไม้
ก่อนห่อหุ้มลำตัวเอาไว้ มันลกร่างอ้วนกลมที่เต็มไปด้วยรอยแผลตรงเข้ามา
หากุล แล้วอ้าจะงอยปากออกกว้างเอ่ยพูดด้วยภาษามนุษย์

“ท่านผู้ดูแลป่าหิมพานต์ โปรดรับนายน้อยของข้าไว้ในความดูแล
สักพักหนึ่งได้หรือไม่ นายน้อยของข้าถูกปองร้าย ตอนนี้อ้อข้าใจใคร่ไม่ได้
ทั้งนั้น...”

กุลไม่ได้มีท่าทีตกใจ ตั้งแต่เขาจับหน้าที่ดูแลป่าหิมพานต์ก็ได้รับพร
จากทวยเทพให้สามารถสื่อสารกับสัตว์ภายในป่าหิมพานต์ได้ แต่ที่เขานึก
สงสัยคือสัตว์ตนนี้สามารถพูดภาษามนุษย์ได้อย่างคล่องแคล่ว มันคุกเข่า
และคลานมาหยุดอยู่ตรงหน้ากุล

“ข้าไม่รู้ว่าพึ่งพาใครที่ไว้ใจได้เท่าท่านผู้ดูแลอีกแล้ว ได้โปรดช่วย
ดูแลนายน้อยของข้าจนกว่าจะแข็งแรงได้หรือไม่ นายน้อยสำคัญมาก”
ปีกของมันกางออก เผยให้เห็นห่อผ้าที่ผูกสองมือของมนุษย์ประคองไว้อย่าง
ระมัดระวัง

กุลหลุบตามองห่อผ้าในมืออีกฝ่าย “เขาเป็นถึงนายน้อยก็ต้องมี
ความสำคัญกับเผ่าของคุณอยู่แล้ว”

ใบหน้านกอินทรีส่ายไปมาคล้ายจะปฏิเสธ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร
กุลยื่นมือไปรับห่อผ้าอย่างไร้ความลังเล เขาถือไว้อย่างระมัดระวัง
ก่อนจะแกะห่อผ้าออกดูแล้วพบว่ามันเป็นลูกนกตัวใหญ่กว่านิ้วโป้งเพียงเล็กน้อย
กุลเลื่อนสายตามามองสัตว์ตรงหน้า “แล้วคุณล่ะ”

“ข้ามีเรื่องสำคัญที่ยังต้องไปจัดการ ขอฝากนายน้อยไว้กับท่าน ท่าน
ไม่ต้องหาอะไรให้นายน้อยของข้ากิน เพียงทำให้ตัวนายน้อยแห้ง อยู่ใน
ที่อบอุ่นก็พอแล้ว” ว่าจบมันก็กางปีกโฉบบินขึ้นไปบนท้องฟ้าท่ามกลางเม็ดฝน
ท่าใหญ่

กุลหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในบ้าน ทันทีที่เขาเปิดไฟ ต้นหม้อข้าว
หม้อแกงลิงบนตู้ริมหน้าต่างก็เอ่ยพูด

“เปลี่ยนใจแล้วเห...นี่! เจ้ากุล! เอาอะไรเข้าบ้านอีกแล้ว!”

กุลเดินตรงไปที่โต๊ะกินข้าว ก่อนจะวางลูกนกในห่อผ้าอย่างระมัดระวัง “ลูกนกมั่ง” แสงไฟในบ้านทำให้เห็นขนสีดำเหลือบม่วงของลูกนกตัวนี้ชัดเจน

กุลไม่เคยเห็นนกสีแบบนี้มาก่อน

บริเวณลำตัวของมันขยับขึ้นลงเป็นสัญญาณบ่งบอกว่ายังมีชีวิต กุลหรีตตาลง เมื่อสังเกตเห็นว่าตรงบริเวณแก้มของลูกนกมีขนแข็ง ๆ สีแดงสดเส้นหนึ่งแทรกอยู่

เขานึกสงสัย แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรมากกว่านั้น

“กุล มันจะพูดซ้ำ ๆ นะ หน้าที่ของผู้ดูแลป่าหิมพานต์คือการส่งและรับจดหมายจากไตรภูมิ ดูแลความเรียบร้อยทั่ว ๆ ไปของป่า แต่ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองภายในป่า นายรู้ไหมว่าเจ้าสัตว์ตัวนี้เป็นลูกเต้าเหล่าใคร! เป็นนกจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้! สัตว์ที่นี้ไม่เหมือนบนโลกมนุษย์นะ! เจ้าตัวจ้อยนี้อาจจะนำภัยอันตรายมาให้หายก็ได้!”

กุลพยักหน้าแรง ๆ ทว่าเมื่อกลับความหาผ้าสะอาดผืนหนึ่ง “ที่พี่หม้อพูดมามีเหตุผล”

กระเปาะอ้วนกลมเหวี่ยงไปมาในอากาศอย่างมีน้ำโห “ท่าทางกับการกระทำของนายมันสวนทางกันอยู่นะ รู้ไหม!”

กุลนำผ้าสะอาดมาเช็ดตัวลูกนกอย่างเบามือ ขนของมันนุ่มมาก นุ่มเสียจนเขาไม่รู้ว่าควรจะเปรียบเทียบกับอะไรดี เพราะไม่เคยจับอะไรที่นุ่มแบบนี้มาก่อน เนื่องจากกุลไม่แน่ใจว่ารูปลักษณะแท้จริงของลูกนกตัวนี้เป็นอย่างไร จึงจัดแจงย้ายเจ้านกน้อยไปไว้บนเตียงชั้นสองของตัวเอง

ผ้าห่มและผ้าปูที่นอนถูกทำมาจากผ้าทิพย์จากสระฉัททันต์ สระใหญ่หนึ่งในเจ็ดของป่าหิมพานต์ หากอากาศร้อนผ้าจะเย็นสบาย หากอากาศหนาวผ้าจะให้ความอบอุ่น นับว่าเป็นผ้าปูที่นอนที่สะดวกสบายมาก

กุลมองนกน้อยตัวเล็กที่ยังคงหลับไหล แม้สัตว์ในป่าหิมพานต์จะมีรูปร่างคล้ายคลึงกับสัตว์บนโลกมนุษย์ แต่แนวทางการรักษากลับต่างกัน ร่างกายของสัตว์ในป่าหิมพานต์ประกอบขึ้นมาจากธาตุสี่ชนิด ได้แก่ ดิน น้ำ

ลม ไฟ ซึ่งเขามีความรู้ในเรื่องพวกนี้ไม่มากนัก

กุลชมวดคิ้วเล็กน้อย “ไม่รู้ว่าจะต้องทำให้เจ้านกน้อยตัวนี้ตัวอุ่นแบบไหน จึงดึงชายผ้าห่มขึ้นมาห่มบนตัวลูกนก ก่อนจะหมุนตัวเดินลงไปข้างล่าง เพียงไม่นานก็มีเสียงประตูปิดดัง ‘ปัง’

เงาไม้ตัดสลัดกับแสงแดดบนยอดหญ้า สายลมอ่อนพากลิ่นหอมสดชื่นของ หมูไผ่นานาพรรณในป่าหิมพานต์โชยมาเตะจมูก เด็กน้อยสองคนนั่งอยู่ข้างกัน คนหนึ่งมีเรือนผมสีดำเงางาม หน้าตาน่ารักซุกซน อีกคนหนึ่งมีเรือนผมสีดำไม่ต่างกัน แต่บริเวณที่กระทบกับแสงแดดกลับสะท้อนประกายสีม่วง หน้าตาจิ้มลิ้มดูเรียบริ้วว่านอนสอนง่าย

เด็กหนุ่มท่าทางซุกซนยื่นเยลลี่รูปหมีสีแดงไปให้คนข้าง ๆ “เคยกินหรือเปล่า”

“อ่า...” เจ้าของเรือนผมสีดำประกายม่วงส่งเสียงอุทานแผ่วเบา ก่อนจะส่ายหน้า

“ลองกินสิ”

เจ้าของเรือนผมสีดำประกายม่วงกวาดสายตาสำรวจเยลลี่ตรงหน้าอย่างระมัดระวัง พอเด็กผู้ชายคนที่ถือเยลลี่เห็นจึงหยิบเยลลี่เดียวกันจากในถุงเยลลี่ข้างตัวขึ้นมาโยนใส่ปากเคี้ยว “ไม่อันตราย เชื่อผมสิ”

เมื่อเจ้าของเรือนผมสีดำประกายม่วงเห็นก็ค่อย ๆ ยื่นมือไปหยิบเยลลี่ขึ้นมาดม เขาแลบลิ้นแตะเยลลี่กลางชำเลื่องมองเด็กหนุ่มข้างกาย หลังเห็นอีกฝ่ายลิ้มเยลลี่ในถุงขึ้นมาใส่ปากเคี้ยวพร้อมกันหลายชิ้นจึงตัดสินใจโยนเข้าปากตัวเองบ้าง

ทันใดนั้นขนนกเล็ก ๆ สีดำประกายม่วงก็ปรากฏขึ้นมากกลางอากาศ ใกล้เคียงกับใบหน้าของเด็กน้อยคนนี้ พร้อมเสียงอุทานแผ่วเบา “อ้ออ!”

เจ้าของเยลลี่หัวเราะชอบใจ รีบยื่นมือมาจับขนนกที่จู่ ๆ ก็ปรากฏขึ้นมากกลางอากาศแบบไม่มีที่มาที่ไป ทั้งที่ไม่ได้มีท่าทีตกใจกับเหตุการณ์ที่ดูผิดธรรมชาติแม้แต่น้อย มีหน้าซำยังถามด้วยความสงสัยใคร่รู้ “ทำไมจู่ ๆ มีขนนกแบบนี้ล่ะ”

อีกฝ่ายรีบยื่นมือไปแย่งชนนกกกลับมา ก่อนตอบเสียงเบา “เวลาตกใจ
มะ...มันชอบโผล่ออกมา”

เด็กน้อยหน้าตาซุกซนได้ยินเช่นนั้นก็มีสีหน้าตื่นเต้น “อ้อรอยจนต้อง
ตกใจเลยหรอ”

เจ้าของชนนกกหลับตาปี พร้อมพยักหน้าหงิกหงัก

จู่ ๆ เด็กน้อยยหน้าตาซุกซนก็ยื่นถุงเยลลี่มาให้ “เหลือไม่เยอะแล้ว
คุณเอาไปทิ้งถุงเลย ปีหน้าจะเอามาให้อีกนะ”

สายลมพลิ้วผ่านตัวของเด็กน้อยเรือนผมสีดำประกายม่วง กลิ่นหอม
ในสายลมแตกต่างจากทุกครั้ง เพราะมีกลิ่นของคนตรงหน้าปะปนอยู่ด้วย

กลิ่นมนุษย์

กลิ่นหอมหวานของเยลลี่ในโพรงปาก

...

เฮือก!

ชายหนุ่มที่นอนหลับไหลอยู่บนเตียงสะดุ้งตื่นพลันลุกปรวดตื้นขึ้นมา
เขาก็้มลงมองมือของตัวเองทั้งสองข้างที่เวลานี้กลับมาเป็นมือของมนุษย์แล้ว
นิ้วทั้งสิบขยับขึ้นลง ต่างทิวรูปทรงกลมยาวเล็ก ๆ ที่ทำมาจากไม้สีแดงเข้ม
ข้างซ้ายแกว่งไปมาตามแรงขยับ สองมือขยุ้มผ้าปูที่ม ก่อนจะดึงขึ้นมาใกล้จมูก

หัวใจในอกข้างซ้ายเต้นระรัว

เขาฝันถึงเรื่องราวเมื่อหลายปีก่อน

ฝันถึงคนคนนั้น

เพราะบนฝ่าฝินนี้มีกลิ่นของคนคนนั้น

ดวงตาสีน้ำเงินตั้งท้องทะเลลึกที่เป็นต้นกำเนิดทุกสรรพสิ่งกวาดสำรวจ
ไปรอบ ๆ ห้อง

ที่นั่นที่ไหน

ทำไมถึงมีกลิ่นของคนคนนั้นเต็มไปหมด

ชายหนุ่มจะลุกจากเตียง ก่อนนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ตัวเองกำลังเปลือย
เขาจึงนำผ้าห่มมาพันรอบตัวแล้วไปรีอหาของที่พอจะใส่ได้ ครู่หนึ่งก็เจอเสื้อ
และกางเกงยางยืดในตู้เสื้อผ้าเลยหยิบมาใส่อย่างลวก ๆ ก่อนจะพับผ้าห่ม

วางบนเตียงให้เรียบร้อยแล้วเดินลงไปข้างล่าง

ภายในบ้านเงียบสนิท

แสงอาทิตย์ลอดผ่านหน้าต่างที่ขึ้นฝ้าขาว บ่งบอกถึงอุณหภูมิที่แตกต่าง
กันระหว่างด้านในกับด้านนอกของบ้าน

ฝนหยุดตกแล้ว

ดวงตาสีน้ำเงินกวาดสำรวจไปทั่ว ก่อนหยุดลงบนถุงเยลลี่หลายสิบถุง
บนโต๊ะกินข้าว เขาค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้และยื่นมือไป...

“ไม่ได้นะ!” เสียงเล็กๆ ที่แยกไม่ออกกว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงโผล่ขึ้นมา
ชายหนุ่มสะดุ้งโหยงรีบดึงมือกลับ พลางหันไปมองต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิง
ริมหน้าต่าง

“ถุงเยลลี่พวกนั้น...” ฝ่าปิดบนกระเปาะอ้วนกลมขยับขึ้นลง น้ำเสียง
ฟังดูอ่อนลงกว่าเมื่อครู่หลายส่วน “ถ้าเธออยากกิน รอกูลกลับมาแล้วค่อย
ขอแบ่งจากเขาลักหน่อย”

ชายหนุ่มยื่นมือ ทำทางคล้ายสังเวยอะไรบางอย่าง ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิง
เห็นเช่นนั้นจึงเอ่ยถาม

“เธอชื่ออะไร”

ริมฝีปากเล็กเม้มเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนจะพูดเสียงเบา “ฟิง...”

“หือ?” ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงขยับกระเปาะไปมา “พูดดังๆ หน่อย”

“ผม...ผมชื่อฟิงคุณ”

น้ำท่วมในป่าหิมพานต์น่าจะทำให้พวกเหราหน้าขึ้นมาจากจนเจอคูหาทองคำ

พญาหงส์ทองที่มีขนาดตัวใหญ่กว่าหงส์ทั่วไปกางปีกคุมเชิงอยู่ตรงปากคูหา ทางอนยาวเป็นเปลวกระหนกสะบัดไปมา พวกเหราแยกเขี้ยวขู่ว่าต่างฝ่ายต่างคุมเชิงกันและกัน

เชือกในมือกูลที่ถูกลมวนเก็บค่อย ๆ คลายออกมาพาดอยู่บนตัก มันเคลื่อนไหวเหมือนมีชีวิตดุจงูตัวหนึ่ง จังหวะที่ตรงคปากซึนร้อนลงมาถึงปากคูหา กูลก็สะบัดข้อมือ เชือกพิเศษพาดก้อนหินที่อยู่ตรงหน้าพวกเหราเสียงดังลั่น ราวกับเสียงคำรามของพายุฝน

เบรียะ!!!

พวกเหราตกใจจนพากันถอยร่นเข้าไปในพุ่มไม้ทันที

เชือกในมือกูลม้วนเก็บตัวเองกลับมาอยู่ในลักษณะเดิมที่เคยถูกเห็บอยู่ตรงเอว กูลดึงแว่นกันลมลงมาที่คอ ก่อนจะโค้งศีรษะให้พญาหงส์ทอง

อีกฝ่ายก็โค้งศีรษะให้กูลเช่นกัน “พวกเราหงส์ทองเป็นหนี้บุญคุณท่านผู้ดูแลอีกแล้ว”

“ไม่ต้องห่วง ในอนาคตผมมีเรื่องรบกวนพวกคุณแน่นอน” กูลพูดด้วยรอยยิ้มหยอกเย้า แต่ยังคงอยู่ในท่วงท่าจริงจัง

พญาหงส์ทองบินเข้ามาใกล้ “ฝนตกติดต่อกันมาสามวันแล้ว พวกข้าได้แต่ภาวนาให้มันหยุด แต่กลับไม่มีที่ท่าจะหยุดเลย”

กูลพยักหน้าอย่างเข้าใจ “ผมถึงรีบมาดู”

ปัจจุบันฝูงหงส์ทองในป่าหิมพานต์ใกล้จะสูญพันธุ์แล้ว นอกจากพวกมันจะเป็นอาหารของบรรดาสัตว์ใหญ่ในป่าหิมพานต์ ยังถูกพวกมนุษย์จับไปเด็ดขนขายและนำเนื้อไปต้มกิน ตามความเชื่อที่ว่าหากใครได้กินเนื้อหงส์ทองคือผู้มีบุญ จะอายุยืน ปราศจากโรคภัย มีเงินมีทองใช้ไม่ขาดมือ

กูลเคยเฝ้าหน้าให้พวกมันเปลี่ยนถิ่นที่อยู่ เพราะชื่อคูหาทองคำปรากฏอยู่บนหนังสือเรื่องเล่าเกี่ยวกับป่าหิมพานต์แทบจะทุกเล่ม แต่พญาหงส์ทองปฏิเสธ

เขาจึงไม่ได้เข้าซื้อต่อ เรื่องไหนที่ช่วยได้เขาก็ช่วย

พญาหงส์ทองเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้างเป็นเชิงอนุญาตให้กุลเข้าไปด้านใน ถ้า “เชิญท่านเข้าไปเถิด ข้าต้องบักหลักอยู่ตรงนี้ คอยดูแลความปลอดภัย”

กุลพยักหน้า ดุรงคปักชิณจึงพากลubinเข้าไปด้านในคูลา หงส์สีเงินตัวหนึ่งบินออกมาต้อนรับกุลด้วยท่าที่รืร้อน “ท่านผู้ดูแล! ท่านผู้ดูแลมาแล้ว! ตามเข้ามา ท่านผู้ดูแล!”

แม้จะเรียกว่าฝูงหงส์ทอง แต่จริง ๆ มีทั้งหงส์สีเงินและสีทอง

หงส์สีเงินบินนำอยู่ด้านหน้าของดุรงคปักชิณ พลางอธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

“ตอนที่พวกนาคต่อสู้กับครุฑแล้วหนีเข้ามาหลบในคูลา ไซ่ที่ถูกวางไว้ตามซอกหินบนผนังถ้าแตกไปหลายใบ พวกข้าเลยเปลี่ยนสถานที่สำหรับพักไซ่ ไม่คิดว่าจะมีน้ำท่วมแบบนี้ ได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่บอกว่าในป่าหิมพานต์ไม่มีน้ำท่วมมานานหลายร้อยปีแล้ว”

กุลพยักหน้า “เรื่องนี้ผมก็สงสัยอยู่เหมือนกัน สามวันมานี้ผมไม่ได้อยู่ในป่าหิมพานต์ มีอะไรแปลกไปจากเดิมหรือเปล่า”

คอยาวของหงส์สีเงินสายไปมาเป็นเชิงปฏิเสธ “ถ้าจะมีอะไรแปลกก็มีแต่ฝนที่ตกติดต่อกันแบบนี้ละ ท่านผู้ดูแล”

หงส์สีเงินพากลubinไปตามทางแยก เพชรนิลจินดาบนผนังถ้าเรืองแสงสะท้อนกับขนสีเงินของหงส์และขนสีขาของดุรงคปักชิณไปตลอดทาง จนมาถึงซอกเล็ก ๆ ที่มีความกว้างขนาดหนึ่งตัวคนเดิน

หงส์สีเงินร่อนลงมาเกาะอยู่บนหินหน้าปากทางเข้า เสียงร้องของหงส์ดังลอดออกมาจากด้านใน กุลลงจากหลังดุรงคปักชิณ หยิบกระเป่าสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่นำติดมาด้วยขึ้นมาสะพายบ่า เมื่อหงส์สีเงินเห็นว่ากุลเตรียมความพร้อมเรียบร้อยแล้วก็เดินนำเข้าไปในซอก กุลเห็นหงส์สีเงินและทองพยายามนำก้อนหินมาวางเรียงต่อกันที่ปากทางเข้า เพื่อหวังจะต้านกระแสน้ำที่ไหลเข้ามาด้านในห้องพักไซ่อย่างไม่ขาดสาย

“เร็ว! เร่งมือ! ระดับน้ำดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นอีกแล้ว!”

ห้องโถงธรรมชาติรูปครึ่งวงกลมเต็มไปด้วยแก้วเจ็ดประการ ผิงตามผนังและก้อนหินบนพื้น ไซ่หงส์ถูกวางอยู่ตามซอกหิน กุลก้าวข้ามเขื่อนหิน

ของพวกเขาหงส์อย่างระมัดระวัง พลังกวาดสายตารอบหนึ่ง ก่อนวางกระเป๋
ใบใหญ่ลงบนก้อนหินที่เรียบที่สุด แล้วเปิดฝากระเป๋ออกเผยให้เห็นถาด
ปักไข่เรียงซ้อนกันด้านใน

กระเป๋ापักไข่ของผู้ดูแลป่าหิมพานต์

เขาหันไปสั่งหงส์เงิน “ให้พวกหงส์มาช่วยกันยกกระเป๋าใบนี้ แล้ว
ตามผมเวลาเก็บไข่ คุณไปเตรียมที่สูงสำหรับปักไข่พวกนี้ เดียวผมจะเอามัน
ขึ้นไปให้”

หงส์เงินรับคำสั่ง ก่อนจะแผ่ร่องเสียงดัง หงส์จำนวนหนึ่งในห้องโถง
ตามหงส์เงินตัวนี้ออกไปด้านนอก ส่วนหงส์อีกสองตัวก็บินมาคาบสายสะพาย
กระเป๋าให้ลอยขึ้นไปในอากาศ

“ท่านผู้ดูแล! ท่านผู้ดูแล!” หงส์หลายตัวตรงมุมหนึ่งของถ้ำเอ่ยเรียก
กุกอย่างร้อนใจ ท่าทีของพวกมันดูคุ้นเคยกับกุกเป็นอย่างมาก

กุกหลุดตรงไปหาหงส์กลุ่มนี้ ระหว่างทางเขาต้องระวังไม่ให้เปลือไป
เหยียบโดนไข่ตามซอกหิน เมื่อกุกไปถึง พวกหงส์ก็ถอยออกเพื่อให้กุกเห็น
ได้ชัดเจนคิดว่าเกิดอะไรขึ้น ไข่จำนวนสามฟองจมลงไป ในซอกหินที่ตอนนี้
มีน้ำท่วมสูง ซึ่งซอกหินบริเวณนี้ลึกเกินกว่ามือของเขาจะเอื้อมถึง

กุกหันไปมองพวกหงส์ที่ยืนล้อมหน้าล้อมหลัง “ผมถามจริง ๆ นะ
วางไข่กันยังไง หินพวกนี้ดูแหลมมาก ตอนวางมันไม่ทิ่มกันหรอ...”

หงส์สีทองตัวที่อยู่ใกล้ที่สุดกางปีกโวยวาย “ท่านเป็นผู้ชาย! พุดจา
เช่นนี้ได้ยังไง ท่านต้องหัดสำรวจมาบ้าง ไม่อย่างนั้นภรรยาของท่านคง
ได้อายจนแทรกแผ่นดินหนีทุกครั้งที่ท่านเอ่ยคำ!”

“ภรรยาผมอาจจะปากร้ายยิ่งกว่าผมก็ได้”

“...” หงส์ทอง

กุกหลุดตัวหนึ่งคุกเข่าหยิบเชือกพิเศษขึ้นมา ก่อนจะหย่อนเชือกลงไป
ในซอกหิน แล้วบังคับให้เชือกพันรอบไข้อย่างเบามือ จากนั้นก็ค่อย ๆ ดึงไข่
ขึ้นมาวางไว้ในถาดปักไข่ที่ละฟอง

เมื่อไข่หงส์ทั้งสามฟองวางเรียงอยู่บนถาดปักไข่แล้ว หงส์ทองตัวเมื่อครู่
ก็เข็ดปากขึ้นเล็กน้อย “ความสามารถของท่านเป็นเลิศ หากมองข้ามเรื่องวจา

ก็นับว่าเป็นนุรุษที่ใคร ๆ ต่างปรารถนาอยากมาร่วมเรียงเคียงหมอนด้วย”

“ที่บ้านมีหมอนใบเดียว นอนเบียดกันปวดคอพอดี”

หงส์ทองที่ตอนแรกเปลี่ยนมาพูดดีด้วยก็เริ่มต่อว่าอีกครั้ง แต่กุลไม่ได้ใส่ใจ เขาหลงมือเก็บไขหงส์ที่กระจายอยู่ตามซอกหิน เมื่อเรียงไขจนเต็ม ถาดพักไข พวกหงส์ก็ช่วยกันขนย้ายกระเป๋ามาใบนี้ไปยังสถานที่ที่เตรียมไว้ กุลทำแบบนี้อยู่สามรอบ ถึงขนย้ายไขในห้องโถงนี้จนหมด

ฝูงหงส์ต่างส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ พลังแวะเวียนมาขอบคุณกุล หลังพักดื่มน้ำอยู่ครู่หนึ่งก็ขึ้นขี่ตรงค้ำกษิณไปหาพญาหงส์ทองที่บริเวณปากคูหา อีกฝ่ายจึงโค้งศีรษะให้กุลอีกครั้ง

“ไม่รู้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่ข้าต้องขอบคุณท่านผู้ดูแล หากมีอะไรที่ท่านผู้ดูแลต้องการให้พวกข้าช่วย ท่านสามารถบอกมาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ”

กุลผงกศีรษะ กำลังจะเอ่ยปากลา ทว่ากลับนึกบางอย่างได้ “คุณรู้จักนกที่มีขนสีดำเหลือบม่วงบ้างไหม”

พญาหงส์ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยตอบ “มีดวงตาสีน้ำเงินดูจพลอยไพลินไซหรือไม”

กุลชะงัก ก่อนจะส่ายหน้า “ผมไม่แน่ใจ”

“หากใช่ นกชนิดนี้เราเรียกว่า ‘ไพลินพนา’ อาศัยอยู่ที่ผาหอมหวาน ได้ยินว่าชานาญเรื่องหยุกยา สัตว์น้อยใหญ่ในป่าหิมพานต์ต่างตื่นตื่นไปที่ผาแห่งนี้ยามป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้”

ผาหอมหวานที่พญาหงส์ทองพูดถึง อีกชื่อหนึ่งเรียกว่าเขาคันธมาทน์ สถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยพันธุ์ไม้อีสถานานาชนิด

กุลผงกศีรษะ “ขอบคุณครับ” ตรงค้ำกษิณกำลังจะพาเขาออกจากคูหา แต่พญาหงส์ทองกลับเรียกเอาไว้ ก่อนจะมอบขนหงส์ทองคำให้กุลห้าเส้น

ตรงค้ำกษิณพากุลออกจากคูหาของคำในที่สุด เม็ดฝนยังคงร่วงหล่นจากท้องฟ้า ขนาดของเม็ดฝนดูใหญ่กว่าตอนก่อนที่เขาจะเข้าไปในถ้ำเสียอีก กุลสั่งให้ตรงค้ำกษิณบินลงไปบริเวณเชิงเขา เพื่อตั้งใจจะตรวจป่าหิมพานต์ต่ออีกสักพัก หากไม่เจออะไรที่น่าสงสัยก็จะกลับบ้าน ในบ้านยังมีนกน้อยตัวหนึ่งที่ต้องดูแล ทันใดนั้นกุลก็เหลือบไปเห็นแสงสะท้อนระยิบระยับตรง

บริเวณเชิงเขา กุลกระตุกบังเทียนสั่งให้ตรงค้ำกษิณเปลี่ยนทิศทางบิน

ตรงค้ำกษิณส่งกุลลงบนพื้นดินหลังพุ่มไม้ใหญ่ที่ค่อนข้างห่างจากบริเวณที่เกิดแสงสะท้อน พื้นดินถูกน้ำท่วมสูงจนถึงหน้าแข้ง กุลเคลื่อนตัวไปตามทิศทางของแสงสะท้อน เพียงไม่นานเขาก็พบปราสาทสีทองเหลืองอร่ามตั้งอยู่บนเรือแก้วลอยน้ำตรงหน้าปากถ้ำนิรนาม

กุลหรีตาลง

เขาพอจะรู้แล้วว่าทำไมฝนถึงตกติดต่อกันหลายวันในป่าหิมพานต์

เหล่านางนาคที่อาศัยอยู่ในมหาสมุทร เวลาตั้งครุภักจะดำน้ำไปตามปล่องประตูน้ำในมหาสมุทรเพื่อทะเลาะไปยังปัญจมหานที² แล้วดำน้ำผ่านแม่น้ำเหล่านี้ไปจนถึงป่าหิมพานต์ พวกนางจะหาถ้ำแก้วหรือถ้ำทองพักอาศัยเพื่อเตรียมคลอดลูก เมื่อลูกนาคโตจนสามารถว่ายน้ำได้คล่องแล้ว นางนาคจะใช้ฤทธิ์เดชเรียกฝนให้ตกอย่างหนักจนน้ำนองทั่วป่าหิมพานต์ และแรมมิตรีเรือปราสาททองคำประดับด้วยแก้วเจ็ดประการขึ้นมา ก่อนจะเอาลูกๆ ขึ้นไปอยู่ในปราสาทบนเรือ แล้วพาเรือล่องไปตามน้ำลงมาถึงมหาสมุทรที่ลึกหนึ่งพันวา

กุลไม่แปลกใจที่นางนาคเลือกถ้ำบริเวณดินเขาจิตรภูกฎ เพราะเขาลูกนี้เต็มไปด้วยแก้วและอัญมณี

ทันใดนั้นนางนาคตัวหนึ่งก็ไพล่ลำตัวครึ่งหนึ่งออกมาจากปากถ้ำ ลำตัวของมันเป็นสีเขียว หงอนบนศีรษะและเคราเป็นสีทอง ยามอำปากก็เผยเขี้ยวคมและลิ้นสีแดงสดสองแฉก มันสอดสายสายตาไปมาคล้ายกำลังหวาดกลัวอะไรบางอย่าง ก่อนจะผลุบกลับเข้าไปในถ้ำอีกรอบ

กุลอาศัยจังหวะนี้เหวี่ยงเชือกออกจากมือ เชือกตวัดพันหัวเรือแน่นก่อนจะกระตุกเป็นเชิงบอกกุลว่าพันหัวเรือเสร็จเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากเรือลำนี้มีขนาดเล็ก กุลจึงลากมันเข้าไปซ่อนในพุ่มไม้ที่อยู่ใกล้ๆ ได้อย่างไม่ยากเย็น

เพียงไม่นานนางนาคก็กลับมาพร้อมลูกน้อยตัวหนึ่ง ลักษณะของลูกน้อยเหมือนงูเขียวในโลกมนุษย์ไม่มีผิด

² แม่น้ำอันยิ่งใหญ่ 5 สาย ได้แก่ คงคา ยมุนา อจิรวดี สรรพ และมท

ถูกลอตัวรู้สึกแปลกใจไม่ได้

ปกติขนาดจะออกไข่ครั้งละหกถึงสิบสองฟอง แต่นางขนาดตัวนี้กลับออกลูกเพียงตัวเดียว

เมื่อนางขนาดไม่เห็นปราสาททองบนเรือแก้วก็มีท่าที่ตกใจ มันรีบหมุนตัวจะพาลูกกลับไปเข้าในถ้ำ ตอนนั้นลูกก็ไพล่ออกมาจากพุ่มไม้

“คุยกันก่อนสิ”

นางขนาดหันขวับเตรียมจะพ่นพิษออกจากอวัยวะทุกส่วนที่สามารถพ่นพิษได้ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นใคร ท่าที่ก็เปลี่ยนเป็นหวาดกลัวระคนเกรงใจ มันรีบร้ายมนตร์แปลงกายเป็นหญิงสาวรูปร่างงามในเครื่องนุ่งห่มประณีต พร้อมกอดลูกน้อยไว้แนบอกอย่างหวงแหน

“ท่าน...ผู้ดูแล” เสียงหวานราวกับนกการเวกที่ใครได้ยินล้วนต้องหยุดฟัง ดังซัดท่ามกลางเม็ดฝนที่ยังคงโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า

เชือกที่เคยพันหัวเรือคลายออกแล้วลอยขึ้นมาพาดบนคอของลูกหางเชือกข้างหนึ่งชูขึ้นสูงคล้ายงูที่เตรียมจะจู่โจมนางขนาด หากอีกฝ่ายคิดตุกติก ลูกสังเกตเห็นว่าหญิงสาวเหลือบมองเชือกบนคอของเขาแวบหนึ่งด้วยความระแวง

เธอน่าจะรู้จักผู้ดูแลป่าหิมพานต์เป็นอย่างดี

ลูกไม่ปล่อยให้เสียเวลาให้เสียเปล่าจึงเอ่ยเข้าประเด็นสำคัญ “ถ้าคุณรู้จักผมทำไมถึงกล้าเรียกผมว่าทำให้หน้าท่วมป่าหิมพานต์แบบนี้” เขาหลบตามองลูกขนาดในอ้อมอกหญิงสาว “ตามข้อตกลงระหว่างขนาดกับผู้ดูแลป่าหิมพานต์ที่ยึดถือกันมานานหลายร้อยปี ขนาดสัญญาว่าจะไม่ใช้วิธีโบราณแบบนี้พาลูกกลับทะเล ถึงจะไม่มีกรเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ผมจำได้ว่าพวกขนาดยึดมั่นถือมั่นในคำพูด วิธีโบราณแบบนี้ทำให้สัตว์ในป่าหิมพานต์เดือดร้อน”

หญิงสาวได้ยินเช่นนั้นก็ย่อตัวลงทำท่าเหมือนจะคุกเข่าขอโทษ แต่เธอก็กลับปล่อยลูกจากอ้อมอก ก่อนจะแปลงกายกลับไปเป็นขนาด แล้วพุ่งเข้ามาโจมตีลูกอย่างรวดเร็ว

ลูกเบี่ยงตัวหลบ ในขณะที่เชือกในมือตวัดพาดหน้านางขนาดเต็มแรงเพียะ!!!

นางนาครีตร้องเสียงดัง เธอไม่คาดคิดว่าเชือกเส้นเล็กเส้นนี้จะมีน้ำหนักเท่ากับก้อนหินยักษ์ในก้นมหาสมุทร

ตัวนางนาครีกระเด็นไปอีกทางหนึ่ง เมื่อถูกลมพัดปาก ดุรงคบั๊กซิณก็พุ่งตัวออกมาจากพุ่มไม้ที่อยู่ไม่ไกล กูลจึงคว่ำบังเหียนเหวี่ยงตัวขึ้นไปนั่งบนหลังดุรงคบั๊กซิณ ก่อนจะสะบัดเชือกในมือไปรัดคอของนางนาครี!

“ท่าน!!!”

นางนาครีตร้อง ก่อนจะดีดดิ้นไปมา แต่ยั้งดินเชือกก็ยิ่งรัดแน่นจนแทบหายใจไม่ออก เธอซ่อนตามองกูลที่อยู่บนหลังดุรงคบั๊กซิณด้วยสายตาโกรธแค้น ก่อนจะเคঁลเสียงพูด

“ท่าน! ท่านไม่รู้หรือว่านาครีอย่างข้าสามารถพ่นพิษทางดวงตา ทางลมหายใจ! อ้ออีก!” เชือกบนคอนางนาครีรัดแน่นขึ้นจนไม่สามารถพูดต่อไปได้

“อ้อ...” กูลรับคำแบบขอไปที ดวงตาสีเข้มนพวาระยับ “คุณทำผิดข้อตกลง ผมจำเป็นต้องไปคุยกับพญานาค สามีของคุณ”

นางนาครีได้ยืนชนันั้นก็มีท่าที่รื้อนรน พยายามจะเอ่ยคำอย่างสุดความสามารถ จนกูลต้องคลายเชือกออกเล็กน้อย

“ทะ...ท่านรู้ได้อย่างไรว่าสามีของข้าเป็นใคร!”

“เสื้อผ้าของคุณตอนเป็นร่างมนุษย์บอกทุกอย่างหมดแล้ว ผมมีตัวเลือกให้คุณสองข้อ ข้อแรก คุณสั่งให้ฝนหยุดตก ผมจะทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ข้อสอง ผมจะเรียกครุฑมาพาคุณกับลูกออกไปจากป่าแล้วจะเอาเรื่องนี้ไปฟ้องสามีของคุณ”

นางนาครีสงสัยร้องไห้สะอึกสะอื้น “ข้าไม่มีทางเลือก! ข้ารู้ว่าข้าทำผิดข้อตกลง แต่แค่ครั้งนี้ครั้งเดียว ครั้งเดียวเท่านั้น! ท่านช่วยผ่อนปรนให้ข้าได้หรือไม่ ไม่อย่างนั้นลูกข้า...ลูกข้าจะต้องมีอันเป็นไปแน่!”

กูลขมวดคิ้ว “ลูกของคุณเป็นอะไร”

นางนาครีอธิบาย “ข้าเป็นสนมลำดับที่สองร้อยห้าสิบแปดของท่านพญานาค ข้าจึงอยากมีลูก หวังจะได้เป็นสนมคนโปรด แต่โหรหลวงบอกว่าข้ามีลูกยาก หากวันใดที่ตั้งครรภ์จะต้องคลอดตามวิธีโบราณ ไม่เช่นนั้นลูกของข้าจะจากไปก่อนวัยอันควร ข้าจึง...ข้าจึงต้องทำแบบนี้!

ได้โปรดเห็นใจข้าเถิด นางนาคตัวอื่นออกไข่วิถีหลายฟอง แต่ข้าออกไข่วิถีได้แค่ฟองเดียว ข้ามีลูกเพียงตัวเดียว! ท่านช่วยเห็นใจข้าได้หรือไม่ ถือว่าข้าขออ้อน!”

ใบหน้าของกูลเคร่งขรึม “สัตว์ตัวอื่นในป่าหิมพานต์ก็มีลูกเล็กไม่ต่างจากคุณ ถ้าผมปล่อยให้คุณทำแบบนี้ ลูกคุณก็จะรอด แต่ลูกของสัตว์ตัวอื่นล่ะ ในเมื่อคุณเป็นแม่ คุณก็น่าจะเข้าใจหัวอกของคนเป็นแม่ด้วยกันว่าพวกเขา ก็ไม่อยากเสียลูกไป”

“แล้วจะให้ข้าทำอย่างไร!!” นางนาคกรีดร้อง เชือกบนลำคอรัดแน่นจนไม่มีเสียงเปล่งออกมาอีกครึ่ง

กูลเหลือบมองลูกนาคที่หลบอยู่หลังหินก้อนหนึ่งตรงปากถ้ำด้วยท่าที่หวาดกลัว ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเปาะ แล้วชูของบางอย่างขึ้นมาให้นางนาคดู พร้อมสั่งให้เชือกคลายออกเล็กน้อย

“นี่เป็นกระพรวนที่มีรูปเกียรติมุขสลักไว้ คุณเคยได้ยินกระพรวนของผู้ดูแลหรือเปล่า”

นางนาคจ้องมองกระพรวนสีทองในมือกูล ก่อนเลื่อนสายตาไปมองกระพรวนบนคอของดรุณคปักษิณ “ว่ากันว่าช่วยป้องกันภัยอันตราย ทั้งยังปิดเป้าโรคภัยไข้เจ็บ”

กูลผงกศีรษะ “แต่มีข้อแม้ว่าสิ่งมีชีวิตที่จะห้อยกระพรวนนี้ต้องมีร่างกายแข็งแรง ถ้าเจ็บป่วยมาก่อนแล้ว กระพรวนนี้ก็ช่วยอะไรไม่ได้”

นางนาคได้ยินดังนั้นก็รีบพูด “ละ...ลูกข้า! ลูกข้าแข็งแรงดี!”

กูลยกยิ้มมุมปาก “ผมจะให้กระพรวนนี้กับลูกของคุณ หยุดเรียกฝนแล้วพาลูกคุณกลับไป วิธีไหนก็ได้ที่ไม่เดือดร้อนสัตว์ตัวอื่น”

ดวงตาของนางนาคปรากฏประกายแห่งความหวัง มันหลับตาและนอนนิ่งอยู่นานหลายวินาที ฝนจึงค่อยๆ เบาลงจนหยุดตกในที่สุด แสงจันทร์ส่องผ่านกลุ่มเมฆสีเทาลงมาตกกระทบกับผิวน้ำ

กูลสั่งให้เชือกม้วนกลับมาอยู่ที่มือ ก่อนจะกระโดดลงจากหลังของดรุณคปักษิณ แล้วเดินไปยืนอยู่หน้าก้อนหินบริเวณปากถ้ำ ซึ่งเป็นที่ที่ลูกนาคซ่อนตัวอยู่

นางนาคร้องเรียกให้ลูกออกมา “เจ้าตัวน้อยของแม่ ออกมานี่มา มารับกระพรุนจากท่านผู้ดูแลเถอะลูก”

“เจ้าตัวน้อย” มีท่าทีลังเล แต่เมื่อนางนาคพูดซ้ำรอบสองก็ค่อย ๆ เลื้อยออกมา กุลย่องตัวลงพรางเอ่ยถามนางนาค

“ชื่อเจ้าตัวน้อยหรือ?”

“เป็นเพียงชื่อที่ข้าเรียกเองเท่านั้น ชื่อจริง ๆ ข้ารอพาลูกไปพบกับท่านพญานาค แล้วจะขอให้ท่านตั้งชื่อให้”

ลูกนาคตัวน้อยเลื้อยมาอยู่ตรงหน้ากุล ท่าทางของมันดูเขินอาย ดวงตากกลมโตใสชื่อราวกับผ้าขาวบริสุทธิ์ กุลยื่นกระพรุนสีทองไปผูกรอบคอของลูกนาค ก่อนจะยี่นนิ้วไปลูบศีรษะเล็ก ๆ “เป็นเด็กดี โตขึ้นอย่าเกรเหมือนแม่ ไม่อย่างนั้นจะโดนเชือกเส้นนี้สั่งสอน”

ปลายเชือกในมือกุลด้านหนึ่งชูขึ้นมา ลูกนาคตกใจรีบเลื้อยกลับเข้าไปหลบหลังผู้เป็นแม่ทันที

กุลหัวเราะเบา ๆ พรางลุกขึ้นยืน ก่อนจะกระโดดขึ้นขี่ตรงคอบั๊กซิณ

“ขอบคุณท่านมาก ขอขอบคุณท่านมากจริง ๆ!” นางนาคโค้งศีรษะให้กุลพร้อมทั้งยกหางขึ้น แล้ววัดศีรษะของลูกลงเช่นกัน

กุลโบกมือ “เดินทางปลอดภัย” ก่อนขึ้นไปทีหลังพุ่มไม้ “ผมซ่อนเรือปราสาทไว้ตรงนั้น” ว่าจะตรงคอบั๊กซิณก็พาเขาทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

“ได้เวลากลับบ้านแล้ว” กุลโน้มตัวลงไปพูดกับตรงคอบั๊กซิณ

เส้นขอบฟ้าปรากฏแสงแรกแห่งอรุณ ม้าลำตัวสีขาวดุกดุกยวบยเมฆสยายปีก ลีเขียวมรกตตัดผ่านท้องฟ้ายามรุ่งสาง โบยบินพาผู้ดูแลไปหิมพานต์กลับบ้าน

บทที่ 3

สีน้ำเงินแห่งป่า

“ฟิงคุณ”

ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงทวนชื่อของชายหนุ่มรูปร่างผอมบางตรงหน้า เขามีผิวขาวซีดจนดูเหมือนคนซีโรด ต่างหูรูปแฉ่งไม้เล็กๆ สีแดงสดข้างซ้าย ถูกผิวไร้สีเลือดขับเน้นให้ยิ่งโดดเด่นสะดุดตา บรรยากาศรอบตัวของคน คนนี้เหมือนต้นไม้ที่รากไม่แข็งแรง มีเพียงดวงตาสีน้ำเงินเท่านั้นที่ยังคง เปลี่ยนประกายดงามสะท้อนพลังแห่งชีวิต

เจ้าของชื่อ ‘ฟิงคุณ’ พยักหน้าช้า ๆ ก่อนจะยกกำปั้นมาแนบริมฝีปาก แล้วไอจนตัวโยน

ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงที่เตรียมจะถามคำถามถัดไปปรับเปลี่ยนคำถามทันที “เธอเป็นอะไรหรือเปล่า!”

ฟิงคุณสูดลมหายใจเข้าลึกกลางสายหน้า ปลายจมูกแดงระเรื่อเล็กน้อย ก่อนจะถามอย่างไม่เต็มเสียง “ใครพาผมมาที่นี่”

ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงได้ยืนดิ่งนั้นก็ชะงัก “ฉันควรถามเธอมากกว่า ว่าทำไมเธอถึงถูกพามาที่นี่ในสภาพลูกนกตัวกะเบี๋ยกเบี๋ยกปอน!”

แต่ฟิงคุณกลับถามคำถามใหม่ “ผมหลับไปนานแค่ไหน”

“ประมาณหนึ่งคืน”

ฟิงคุณเม้มปากเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำเงินเหลือบมองเยลลี่บนโต๊ะ แวบหนึ่ง แต่ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงตีความท่าทางของอีกฝ่ายว่ากำลังรู้สึก หวาดระแวงจึงปรับน้ำเสียงให้อ่อนโยนลง

“เอาละ เรามาเริ่มกันใหม่ ฉันขอแนะนำตัวก่อน ฉันเป็นต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิง เรียกพี่หม้อก็ได้ เธอคงไม่คิดว่าการที่ฉันพูดได้เป็นเรื่องแปลกใช่ไหม”

ฟังคุณลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง “ในป่าหิมพานต์ไม่มีต้นไม้ต้นไหนพูดได้เหมือน...พี่หม้อ”

“เธอจะบอกว่าฉันแปลกเธอ” พี่หม้อถาม

อีกฝ่ายพยักหน้า “แปลก...แต่ไม่ใช่เรื่องใหญ่”

กระเปาะอ้วนกลมแกว่งไปมา “ฉันไม่ได้เกิดที่ป่านี้...รวมถึงกุลด้วย”

ฟังคุณซ้อ้นตาขึ้นมองต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงคล้ายรว่าต้นไม้ต้นนี้จะพูดอะไรต่อ แต่ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงกลับจับลิ่งเกตบางอย่างได้

“ดูเธอไม่สงสัยเลยนะว่ากุลเป็นใคร”

ฟังคุณกะพริบตา ก่อนจะเลื่อนสายตาไปมองทางอื่น “ผมสงสัย แต่คิดว่าพี่หม้อจะอธิบายต่อก็เลยรอ”

พี่หม้อได้ยินดังนั้นจึงรีบพูดต่อ “กุลเป็นมนุษย์ธรรมดาที่ถูกเลือกให้มาดูแลที่นี่ เขาได้รับพรให้สามารถสื่อสารกับสัตว์ทุกชนิดในป่าหิมพานต์ได้ ทั้งยังสามารถติดต่อกับสามภพภูมิได้ด้วยวิธีการส่งจดหมาย เขาได้รับความไว้วางใจจากทั้งสามภพภูมิ เพราะฉะนั้นเธอสามารถไว้วางใจกุลได้ เขาจะไม่ทำอันตรายเธอแน่นอน”

หัวไหล่ทั้งสองข้างของคุณลิ่งยังคงเครียดเกร็งอย่างเห็นได้ชัดเจน

“ฉันไม่รู้ว่าเธอไปเจออะไรมา แต่อยู่ที่นี่เธอไม่ต้องกังวลอะไร ทำตัวตามสบายได้ ทรายใดที่เธอไม่ก้าวเท้าออกไปจากบ้านหลังนี้ ก็จะไม่ทำอะไรทำอันตรายเธอ กุลของฉันใจดีมาก ใจดีจนบางทีฉันดูเหมือนต้นไม้ใจร้ายไปเลย”

ฟังคุณลิ่งยังคงปิดปากเงียบ ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงจึงคิดว่าต้องเริ่มใช้ไม้แข็ง

“ฉันแนะนำตัวเองกับกุลให้เธอรู้จักแล้ว หวังว่าเธอจะแนะนำตัวบ้าง”

จบคำของต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิง ทั้งบ้านก็ตกอยู่ในความเงียบ ไม่มีใครพูดอะไรจนเสียงลูกบิดประตูบ้านดังขึ้น

แกรก

ทันทีได้นั้นฟิงคุณก็กลายร่างกลับไปเป็นนก ก่อนบินหายขึ้นไปบนชั้นสอง เสื้อผ้าของกูลที่ฟิงคุณนำมาใส่กองอยู่บนพื้น กระทั่งประตูบ้านเปิดออก กูลก็เดินเข้ามาด้วยสภาพเปียกราวกับลูกหมาตกน้ำ

“กลับมา...” กูลกลืนคำสุดท้ายลงคอ เมื่อพบว่าบนพื้นมีเสื้อผ้าของตัวเองกองอยู่ ก่อนจะหันไปขอคำอธิบายจากต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงตรงตู้ริมหน้าต่าง

“นกตัวกะเปียกที่นายเอาเข้าบ้านมาพื้นแล้ว”

กูลที่ใส่เพียงกางเกงกันน้ำตัวเดียวเดินเข้ามาในบ้าน เสื้อผ้าที่เหลือถูกถอดตากไว้บนราวระเบียง

“เขากลายเป็นคนได้หรือ” กูลถามพลางปิดประตู

“ใช่” ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงกตเสียงให้เบาเสียง “แต่ดูเหมือนจะไม่ค่อยสบาย ตอนนี่แปลงกลับไปเป็นนกบินขึ้นไปอยู่ข้างบนแล้ว”

กูลพยักหน้าคล้ายคุ้นชินกับสถานการณ์แปลงกายเป็นมนุษย์ของสัตว์ในป่าผืนนี้ เขาเช็ดเท้ากับพรมหน้าประตูจนแห้ง ก่อนเดินขึ้นไปบนห้องนอนตัวเอง แล้วพบว่าแม้ประตูห้องจะปิดไม่สนิท แต่เมื่อเดินเข้าไปแล้วกลับไม่เห็นใครอยู่ด้านใน ทั้งห้องตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของมวลพฤกษา ผ้าห่มบนเตียงก็ถูกพับเก็บเรียบร้อย กูลจึงกวาดสายตาไปรอบ ๆ ก่อนหยุดที่ประตูเสื้อผ้าที่เปียกแฉะ

กลิ่นของมนุษย์คนนั้นเต็มไปหมด

กลิ่นของกูล

ฟิงคุณจำได้ดี เพราะมันสลักลึกจนเกินกว่าคำว่าความทรงจำ

นกน้อยฟิงคุณเบียดตัวอยู่ในมุมที่มืดที่สุดของตู้เสื้อผ้า เขาไม่คาดคิดมาก่อนว่าวันหนึ่งจะมาอยู่ในบ้านของกูลแบบนี้

ขณะที่ฟิงคุณกำลังงุนงงใจ ประตูตู้เสื้อผ้าก็เปิดออก แสงธรรมชาติจากนอกห้องส่องเข้ามาด้านใน ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้า จากมุมที่ฟิงคุณมองคนคนนั้นยื่นย่อนแสง แต่กลับเห็นรายละเอียดบนใบหน้าชัดเจน ทั้งสีผิวที่คล้ำเข้มกว่าเมื่อก่อน สันจมูกโด่ง เบ้าตากลึกับโหนกคิ้ว

สง่า ดวงตาเรียวยาวที่ดูสุขุมไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด

กุล

“ทำไมมาหลบอยู่ตรงนี้ ผมน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ” เสียงนุ่มหุ้ม เยี่ยมยามที่เล่นที่จริงพร้อมรอยยิ้มมุ่มปาก กุลยื่นมือออกไปวางตรงหน้าฟังคุณ “ออกมาเถอะ ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก”

เมื่อสี่สิบปีก่อน...คนคนนั้นก็พูดแบบนี้

นกน้อยมองมือกุลอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อหลบหนีไม่ได้จึงค่อย ๆ ขึ้นไปเกาะ บนมืออีกฝ่าย กุลดึงมือออกมาจากตู้เสื้อผ้าวางกวาดตามองนกขนสีดำน่าเหลือบม่วงอย่างละเอียด

“พี่ห่มบอกว่าคุณไม่สบาย คุณเลยต้องกลับไปอยู่ในร่างนกแบบนี้หรือ”

ฟังคุณมีท่าทีลังเล สาเหตุที่กลับมาอยู่ในร่างนี้ เพราะไม่อยากให้กุลเห็นเขาในร่างมนุษย์ สุดท้ายฟังคุณก็พยักหน้าขึ้นลงแรง ๆ

ตัวของฟังคุณเล็กกว่านกกระจิบ เวลาขยับศีรษะขึ้นลงจึงดูน่ารักน่าเอ็นดูมาก

กุลพาฟังคุณไปวางไว้บนหมอนที่เตียง “คุณนอนตรงนี้ดีกว่า พักผ่อนเยอะ ๆ เรื่องอื่นเราค่อยคุยกัน” เขาดึงชายผ้าห่มมาคลุมบนตัวฟังคุณ ก่อนจะหันไปคว้าผ้าเช็ดตัวแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ

เสียงน้ำไหลลงกระทบบนไม้ดัง ‘ซ่า’

ฟังคุณในร่างนกซุกตัวอยู่ในใต้ผ้าห่ม เขารู้สึกปวดไปทั้งตัว เมื่อครู่นี้เป็นเพราะตกใจจึงผินบินขึ้นมาหลบอยู่ในตู้เสื้อผ้า แต่ความจริงเขาเป็นนกที่บินได้ไม่สูงมากนัก หรืออีกนัยหนึ่งก็คือเขาบินแบบนกทั่วไปไม่ได้

ความเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั่วร่างกายจนฟังคุณเปลอซดตัวเป็นก้อนกลม ๆ เขารู้ได้ชั่วครู่ที่สิ่งนี้ในร่างกายกำลังแปรปรวนอย่างรุนแรงจากการผินบินเมื่อครู่นี้

เขาเป็นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ

ฟังคุณจดจ่ออยู่กับคำถามนี้ ก่อนจะค่อย ๆ พลัดยลกลับไป

แกรก! แกรก! แกรก!

เสียงเหมือนของแหลมบางอย่างเคาะกระจกหน้าต่างห้องนอนบนชั้นสอง
ดั่งขึ้น ฟังคุณในร่างนกที่ผล็อยหลับไปปลันสะดุ้งตื่น ก่อนจะพบว่าใบหน้า
ของกุกอยู่ห่างเพียงแค่สองฝ่ามือ

พีบ!

ชนนกสีดำประกายม่วงเส้นหนึ่งโผล่ขึ้นมากลางอากาศ นกน้อยฟังคุณ
รีบยึดปากไปคาบชนนกมาเก็บไว้ใต้ปีกอย่างรวดเร็วและเงียบเชียบ

ตอนนั้นกุกก็ค่อย ๆ ลืมตาตื่น

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มสะท้อนเงาของนกตัวเล็กตัวหนึ่งอยู่นานหลายวินาที
ก่อนจะเลื่อนขึ้นไปมองหน้าต่างบานที่อยู่ใกล้เตียงนอนมากที่สุด

นกกระจิบตัวหนึ่งกำลังใช้จะงอยปากเคาะกระจกหน้าต่างอย่างบ้าคลั่ง
เมื่อมันเห็นกุกตื่นนอนแล้วก็บินหายไป กุกลุกขึ้นนั่งพลางหันไปพูดกับฟังคุณ
“คุณนอนต่อเถอะ ผมมีเรื่องต้องไปทำ”

ฟังคุณแสร้งซุกหน้าเข้าไปใต้ปีก รอจนได้ยินเสียงประตูปิดจึงค่อย ๆ
โผล่หน้าออกมามองท้องฟ้านอกหน้าต่าง เวลานี้พระอาทิตย์อ้อยอิ่งอยู่ที่
เส้นขอบฟ้า หวังเซซซมแสงสีของรัตติกาลที่กำลังร่วงหล่นใส่ห้องนภา

เขาหลับไปเกือบทั้งวัน

ฟังคุณกางปีก ก่อนจะบินลงจากเตียงมาหยุดอยู่ตรงประตู เขาก็หัน
เงยหูฟังเสียงจากช่องประตูด้านล่าง

กุกเดินลงไปเปิดหน้าต่างบานที่ติดกับตู้ลิ้นชัก ซึ่งมีต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิง
วางอยู่ นกกระจิบบินเข้ามาเกาะอยู่ข้างกระถางต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงด้วย
ท่าทางหยิ่งผยอง ก่อนเอ่ยพูดกับกุก

“มีคนขอร้องให้เข้ามาส่งข่าวให้เจ้า!”

กุกยื่นท้าวพลางกอดอก “ว่ามา”

“พวกวเนก้าพู่¹ บอกว่ามีเด็กในฝูงถูกน้ำพัดหายไปตัวหนึ่ง”

¹ หัวและลำตัวเป็นลิง ช่วงล่างเป็นหอยสังข์

วนกำพูนคือสัตว์ที่ท่อนบนเป็นลิง แต่ท่อนล่างเป็นหอยสังข์และอาศัยอยู่ในน้ำ แม้พวกมันจะขึ้นมาบนบกเป็นบางครั้ง ทว่าไม่ไปไกลจากแหล่งน้ำที่ตนอาศัยอยู่

“ป่าหิมพานต์ไม่ใช่เล็ก ๆ นะ ถึงกูจะช่วยให้ แต่ถ้าไม่มีเบาะแสะอะไรเลยแบบนี้ กูจะหาเจอได้อย่างไร” พี่หม้อไวยวาย

กูลโน้มหน้าลงไปทานกระจุบ “ที่สวนหลังบ้านมียอดอ่อนต้นไม้ขึ้นหลายต้น ถ้าคุณอยากกินก็บอกเบาะแสะของวนกำพูนเด็กตัวนี้มา”

นกระจุบส่งเสียงร้องชอบอกชอบใจ “ข้าชอบคนเป็นงานแบบเจ้าจริง ๆ ระหว่างทางที่ข้ากำลังบินมาหาเจ้า ข้าได้ยินพวกกบิลปักษา² กำลังพูดถึงเรื่องผู้บุกรุกในอาณาเขตของพวกมัน พวกมันบอกว่าผู้บุกรุกเป็นหอยสังข์”

กูลได้ยินเช่นนั้นก็มีสีหน้าเคร่งเครียด เขาหมุนตัวไปหยิบรองเท้าหนึ่งหุ้มข้อกับแว่นตากันลมมาใส่ ก่อนจะสะพายกระเป่าเป้ขึ้นบ่า แล้วออกจากบ้านอย่างรวดเร็ว

ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงตะโกนไล่หลังเสียงดัง “นี่! ใส่เสื้อแขนเปิดด้วยสิ อากาศข้างนอกมันหนาวนะ! เจ้ากูล กูลไวยยยย!”

แต่ประตูบ้านกลับปิดใส่หน้าต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงดัง “ปัง!”

กระเปาะอ้วนกลมแกว่งวนไปมาในอากาศอย่างหัวเสีย

ฟังคุณทางปีกบินไปเกาะตรงขอบหน้าต่าง พอเห็นกูลขึ้นตรงคปักษิณบินหายเข้าไปในกลีบเมฆสีขาว นกตัวน้อยก็เหม่อมองอยู่สักพัก แล้วบินกลับไปชดตัวอยู่บนเตียง

นี่เป็นโอกาสดีที่จะหนีออกจากที่นี่

เขากับกูลไม่ควรมาเจอกัน

แม้ใจคิดอยากหนี แต่การพักฟื้นร่างกายให้แข็งแรงสำคัญกว่ามาก และไม่มีสถานที่ใดจะปลอดภัยเท่าที่นี้อีกแล้ว

---

² หัวและลำตัวเป็นลิง ช่วงล่างเป็นนก

ดวงตาสีน้ำเงินฉายแววมุ่งมั่น
เขาต้องแข็งแรงเพื่อกลับไปสืบเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด

กูลกลับถึงบ้านกลางดึกพร้อมหอยสังข์ขนาดพอดีสองมือ เขาวางมันลงบนโต๊ะ
ผิวของมันเปื้อนไปด้วยดิน มีหน้าข้างยังมีรอยแตกขนาดใหญ่ คล้ายถูกอะไร
บางอย่างพยายามกะเทาะเปลือก

“ท่าทางดูไม่ดีเลย” พี่หม้อเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

กูลหาผ้าสะอาดมาเช็ดเศษดินออกจากเปลือกหอยสังข์อย่างระมัดระวัง
“ผมเจอเนก้าพู่ตัวนี้ตอนกำลังถูกฝูงบิลปักชำรุมทำร้าย พวกมันคิดว่ากำลัง
ถูกวเนก้าพู่บุกกรุก”

เมื่อกูลเช็ดจนหอยสังข์สะอาดแล้ว เขาสังเกตเห็นเศษใบไม้ติดอยู่
ด้านในหอยสังข์จึงดึงออกมา แล้วซ่อนตามองต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิง “ผม
เรียกมันตลอดทาง แต่วเนก้าพู่ไม่ยอมออกจากเปลือกหอยเลย ไม่รู้ว่าตอนนั้น
เป็นตายร้ายดียังไง”

ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงได้ยินดังนั้นก็รู้สึกเหมือนจะปวดหัว “เรื่อง
ทั้งหมดนี้มันเริ่มจากฝนที่ตกติดต่อกันสามวันสินะ”

กูลพยักหน้า เริ่มเล่าเรื่องนางนาคให้ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงฟัง พลาง
เดินไปที่ชั้นวางของบานกระจก ก่อนหยิบตำราสีชาวนวลราวางข้างเล่มหนึ่ง
มาวางบนโต๊ะ

“โชคดีที่นายยังพกกระพรุนติดตัวไปด้วย ไม่อย่างนั้นนายคงถอด
อันที่อยู่บนคอให้ลูกนาคไปแล้ว ฉันขออย่ากับนายนะว่าต้องแหวนกระพรุน
ตลอด ต่อให้นายจะเอาไอ้ลูกกลมๆ ด้านในที่ทำให้เกิดเสียงกริ่งกริ่งออกไป
แล้วก็เถอะ!”

กูลพยักหน้า เห็นได้ชัดว่าทำแบบขอไปที เขาทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้
เปิดตำราหน้าสารบัญ พลางยื่นนิ้วไล่ไปที่ละบรรทัด “ทำไมป่าหิมพานต์ถึง
ไม่มีสัตว์แพทย์เหมือนอย่างโลกมนุษย์ ถ้ามีหมอสักคนให้ผมถามก็...” กูล
ชะงักแล้วเหลือบตามองด้านบน วินาทีถัดมาชายหนุ่มก็เดินขึ้นไปบนห้องนอน
เจ้านกตัวน้อยขนนุ่มยังคงนอนชดอยู่ที่เดิม ทันทีที่ได้ยินเสียงเปิดประตู

จึงลืมนิทาน

ดวงตาทั้งสองข้างดูจพลอยไพลินนั่งถาม

“มีดวงตาสีน้ำเงินดูจพลอยไพลินใช่หรือไม่”

“ผมไม่แน่ใจ”

“หากใช่ นกชนิดนี้เราเรียกว่า ‘ไพลินพนา’ อาศัยอยู่ที่ผาหอมหวาน ได้ยินว่าชานาญเรื่องหยูกยา สัตว์น้อยใหญ่ในป่าหิมพานต์ต่างตื่นตื่นไปที ผาแห่งนี้ยามป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้”

“คุณคือนกไพลินพนาใช่ไหม” กุลเอ่ยถามตรงประเด็นทันที

นกตัวน้อยหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ ขยับศีรษะขึ้นลง

“งั้นมาช่วยผมหน่อยสิ”

นกไพลินพนาได้ยินเช่นนั้นก็มุดตัวเข้าไปซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม

กุลเลิกคิ้ว

เขาสวมเท้าไปยืนข้างเตียง โน้มตัวลงไปตะปบก้อนกลมๆ ที่หนุนขึ้นมา จากใต้ผ้าห่ม แต่ปรากฏว่าก้อนกลมๆ กลับหลบหนีได้อย่างรวดเร็ว

“...” กุล

ชายหนุ่มหรีดตาลง “เมื่อวานผมเพิ่งเอาเชือกรัดคอนาคแม่ลูกอ่อน” เขาเว้นจังหวะพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “คุณไม่ต้องกลัวผมหรอก”

“...” ฟังคุณ

กุลอาศัยจังหวะนี้ตะครุบก้อนกลมๆ ใต้ผ้าห่มทันที ก่อนจะจัดการดึง ผ้าห่มออกมาประคองนกน้อยไว้กลางฝ่ามือ ตอนนั้นขนนกเส้นหนึ่งร่วงลง บนที่นอน กุลก้มลงมองแล้วเลื่อนสายตามาสบกับดวงตาสีน้ำเงินเล็กๆ ของ นกน้อยที่มีท่าที่ร่อนรน

“ขนคุณร่วงง่ายเหมือนกันนะเนี่ย”

ฟังคุณชะงัก ก่อนสะบัดหน้าไปอีกทาง

ไม่ได้ร่วงง่ายสักหน่อย เป็นเพราะตกใจต่างหาก!

ขนนกสีดำเหลือบม่วงนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง

ฟังคุณถูกกุลพาลงมาวางอยู่ข้างตำราเล่มสี่ขาวบนโต๊ะที่ชั้นล่าง

“นี่เป็นตำราเวชศาสตร์หิมพานต์ของผู้ดูแลรุ่นก่อน บอกตรงๆ ผมอ่าน

หลายรอบแล้ว แต่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ ได้ยินว่าคุณเก่งเรื่องพวกนี้ คุณช่วยดู
วเนก้าพูดวี่นี่หน่อยได้ไหม” กุลผายมือไปที่หอยสังข์ข้างตำรา

ฟังคุณไม่แม่แต่จะหันหน้ามองตามมือกุล ทว่าพยายามทำให้ตัวลีบ
เล็กที่สุด มีหน้าซำยังสายศิระชะไปมาเป็นเชิงปฏิเสศ สองขาเล็ก ๆ ก้าว
ถอยหลังจนไปชนกับสันตำราเวทศาสตร์หิมพานต์ จู๋ ๆ ฟังคุณก็ตัวแข็งทื่อ
แล้วล้มลงบนตำรา

“ฟังคุณ!” ต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงร้องลั่น กุลรีบซ้อนตัวฟังคุณขึ้นมา
ดูอย่างรวดเร็ว จู๋ ๆ นกตัวน้อยบนฝ่ามือก็กลายเป็นผู้ชายคนหนึ่ง น้ำหนัก
ที่เพิ่มขึ้นไม่ทันตั้งตัวทำให้กุลหงายหลังล้มลงไปนอนบนพื้น

โครม!

“พระแม่ร่วงตักน้ำป้อมแป่ม!” พี่หม้ออุทานเสียงดังลั่น

ความเจ็บปวดจากแรงกระแทกตรงแผ่นหลังและสะโพกทำให้สายตา
ของกุลหลุดโฟกัสไปชั่วขณะ ทันทีที่สายตากลับมาเป็นปกติ ดวงตาสีน้ำเงิน
งดงามของใครบางคนก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า

ใกล้เสียจนกุลเพลอกลิ้นหายใจไม่รู้ตัว

เขาได้สติกลับมาอีกครั้ง ตอนคนที่นอนอยู่บนตัวยกมือมากุมศิระชะ
พลางเอ่ยเสียงกระห่อนกระแต่น

“ปวดหัว...”

‘กูล’ มนุษย์ผู้มีหน้าที่ดูแลป่าหิมพานต์
ต้องมาดูแลมนุษย์เผ่านกไฟลีนพนาที่ถูกลำนำหย่อนไว้อย่าง ‘พิงคุณ’
หมอยาที่สืมวิชาความรู้เกี่ยวกับการปรุงยารจนหมดสิ้นอย่างน่าประหลาดใจ
รอบตัวพิงคุณดูเหมือนจะมีแต่ความลึกลับที่รอให้กูลยื่นมือเข้าไปช่วยคลี่คลาย

ระหว่างใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน กูลดูแลพิงคุณอย่างดี
ถึงบางทีก็รู้สึกว่ ‘ดูเลอย่างใกล้ชิด’ เกินไปนิดดดด...

กูลถึงกับพาเขาไปตัดเสื้อผ้าชุดใหม่กับกินรี
แต่ธรรมเนียมของเผ่านกไฟลีนพนาจะรับชุดจากคู่สมรสเท่านั้น
แน่นอนว่าการกระทำนี้ชวนให้เหล่าอมนุษย์ในป่าหิมพานต์เข้าใจผิด
และเมื่อใดที่พิงคุณช่วยเขินในความสัมพันธ์คลุมเครือที่มีต่อกูล
ชนนกลีดำของเขาจะเด็งขึ้นกลางอากาศ
แม้พิงคุณจะพยายามปฏิเสธว่าไม่ได้คิดอะไร
แต่ชนนกลีดำจะคอยเด็งขึ้นมาไม่หยุด
โธ๊ย เขาแทบจะซ่อนชนนกลีไม่รักนี้จากสายตากูลไม่กินแล้วนะ!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8219-8

9 786161 882198

Physical Abuse,
Emotional Abuse,
Imprison, Cannibalism